

Daniels bok – ett hundre og fem

Den gradvise forkastelsen av evangeliet: Fra Kristi fødsel til steiningen av Stefanus

Jeff Pippenger

2024-02-29

I den forrige artikkelen la vi merke til at inspirasjonen fastslo at jødene «beseglet sin forkastelse» av evangeliet ved korset, og deretter bekreftet sin forkastelse igjen ved steiningen av Stefanus. Hvordan kan dette være? Forkastelsen av evangeliet fra de kverulerende jødene i denne historien ble naturligvis fullbyrdet gradvis. De var allerede blitt forbigått ved Hans fødsel. Tiden fra Kristi fødsel til steiningen av Stefanus illustrerer en gradvis forkastelse av evangeliet.

«Menneskene vet det ikke, men budskapet fyller himmelen med jubel. Med en dypere og mer øm interesse blir de hellige vesener fra lysets verden dratt mot jorden. Hele verden er lysere på grunn av Hans nærvær. Over høydene ved Betlehem er en utallig skare av engler samlet. De venter på signalet til å forkynne det glade budskap for verden. Hadde lederne i Israel vært tro mot sitt ansvar, kunne de ha delt gleden ved å kunngjøre Jesu fødsel. Men nå blir de gått forbi.» Slektenes håp, 47.

Fra Jesu fødsel til Stefans død blir den gradvise forkastelsen av evangeliet fra det gamle Israels side illustrert. Når man erkjenner at jødene forkastet Kristus var gradvis, blir det mulig å identifisere «forseglingen av deres forkastelse» både ved korset, da forhenget i tempelet revnet, og ved Stefans død. Sønderrivelsen av forhenget var et symbol på at de ikke lenger var Guds paktsfolk, og da Stefanus ble steinet, så Stefanus Jesus stå ved Guds høyre hånd, noe som i Daniel kapittel tolv, vers én, er et symbol på nådetidens avslutning. Jerusalems ødeleggelse er også et symbol på nådetidens avslutning.

«Gjengjeldelsen som skulle komme over Jerusalem, kunne bare utsettes en kort tid; og idet Kristi blikk hvilte på den dømte byen, så han ikke bare dens ødeleggelse, men ødeleggelsen av en verden. Han så at slik Jerusalem ble overgitt til ødeleggelse, slik vil verden bli overgitt til sin undergang. Han så den gjengjeldelse som skal ramme Guds motstandere. De scener som fant sted ved Jerusalems ødeleggelse, skal bli gjentatt på Herrens store og fryktelige dag, men på en enda mer fryktingytende måte.» Review and Herald, 7. desember 1897.

Det var bare Guds miskunn som hindret Jerusalem fra å bli ødelagt ved korset.

«I jødene korsfestelse av Kristus lå Jerusalems ødeleggelse innbefattet. Blodet som ble utgytt på Golgata, var den vekten som senket dem til undergang både for denne verden og for den kommende. Slik skal det også være på den store, siste dag, når dommen skal falle over dem som forkaster Guds nåde. Kristus, deres anstøts klippe, vil da åpenbare seg for dem som et hevneberg. Hans åsyns herlighet, som for de rettferdige er liv, vil for de ugudelige være en fortærende ild. På grunn av forkastet kjærlighet, foraktet nåde, skal synderen bli tilintetgjort.» The Desire of Ages, 600.

Det var bare Guds miskunn som drøyde med å føre Jerusalems ødeleggelse over byen på korsets tid.

«I nærmere førti år etter at Jerusalems undergang var blitt forkynt av Kristus selv, utsatte Herren sine dommer over byen og nasjonen. Underfull var Guds langmodighet overfor dem som forkastet hans evangelium og myrdet hans Sønn.» The Great Controversy, 27.

Da Jesus foretok sin siste renselse av templet, hadde Han framholdt advarselen om å flykte fra Jerusalem når «ødeleggelsens styggedom», som profeten Daniel hadde talt om, ble sett av Hans etterfølgere. Første gang Han rensset templet, hadde Han sagt at jødene hadde gjort Hans Fars hus til en røverhule, men den siste gangen sa Han: «Deres hus blir forlatt øde for dere.» Allerede før korset, som nå stod for døren, var templet, hvor forhenget skulle revne ved korsfestelsen, allerede blitt betegnet som jødernes hus, ikke Guds hus. Søster White omtaler når Kristus kom med denne erklæringen, og etter hvert som hennes vitnesbyrd fortsetter, omtaler hun også de førti år med forlenget nåde.

«Kristi ord til prestene og rådsherrene: ‘Se, huset deres blir etterlatt øde’ (Matteus 23:38), hadde slått redsel inn i deres hjerter. De lot som om de var likegyldige, men spørsmålet trengte seg stadig på i deres sinn om hva disse ordene betydde. En usynlig fare syntes å true dem. Kunne det være at det praktfulle tempelet, som var nasjonens stolthet, snart skulle bli en ruinhaug? ...»

«Kristus ga sine disipler et tegn på den ødeleggelsen som skulle komme over Jerusalem, og Han fortalte dem hvordan de kunne unnsnippe: ‘Men når I ser Jerusalem omringet av hærer, da skal I vite at dets ødeleggelse er nær. Da må de som er i Judea, flykte til fjellene, og de som er midt i byen, skal dra ut, og de som er ute på landet, må ikke gå inn i den. For dette er hevners dager, da alt det som er skrevet, skal bli oppfylt.’ Denne advarselen ble gitt for å bli tatt til følge førti år senere, ved Jerusalems ødeleggelse. De kristne adlød advarselen, og ikke én kristen omkom ved byens fall.» The Desire of Ages, 628, 630.

Kristus ble korsfestet i år 31, og nær førti år senere, i år 70, ble Jerusalem ødelagt etter en beleiring på tre og et halvt år. Hvordan kunne Jerusalem ha blitt ødelagt ved korset i år 31, dersom det ennå gjenstod tre og et halvt års nådetid, angitt som sytti uker i Daniel kapittel ni, vers tjuefire? Hvordan kan disse tilsynelatende uoverensstemmelsene løses? Den enkleste løsningen er ganske enkelt å fastslå at når det gjelder avslutningen på den nådetid som er fremstilt ved de sytti ukene, må den forstås som en gradvis avslutning av nådetiden. Dette er sant, men det fjerner enhver profetisk spesifisitet når en anvender veimerkene i den historien. Jeg vil forsøke å forklare.

Dersom pinse representerer den snart kommende søndagsloven, hvor den andre hjorden i Babylon kalles ut, hvorfor gikk da evangeliet til hedningene først tre og et halvt år etter pinsen? Er Kristi død eller Stefans død et tegn på prøvetidens avslutning for det gamle Israel? Dersom laodikeisk adventisme opphører å være en menighet ved den snart kommende søndagsloven, representerte da ødeleggelsen av tempelet i år 70 slutten på laodikeisk adventismes tempel ved søndagsloven? Det som kan fremstå som tilsynelatende uoverensstemmelser, løses ved anvendelsen av «linje på linje», og når denne anvendelsen benyttes, blir vitnesbyrdet fra de veimerkene vi identifiserer,

meget klart og konsist.

Uken da Kristus stadfestet pakten, er delt opp i to like perioder på tre og et halvt år. De første tre og et halvt årene begynner ved Kristi dåp og ender med Hans død. Dåpen er symbolet på Hans død og oppstandelse, så begynnelsen på denne perioden på tre og et halvt år er identisk med slutten. I denne perioden frembar Kristus evangeliet utelukkende for jødene. Slutten på disse tre og et halvt årene markerer begynnelsen på de følgende tre og et halvt årene. Begynnelsen på den andre perioden på tre og et halvt år begynner med Kristi død, og den ender med Stefans død. I denne perioden frembar disiplene evangeliet utelukkende for jødene.

Disse to periodene, som er adskilte profetiske linjer, skal føres sammen «linje på linje». Både begynnelsene og avslutningene bærer Alfa og Omegás kjennetegn, for begynnelsens og avslutningens historier er de samme. Begge tidsperioder har samme varighet, og det arbeidet som utføres i hver periode, er det samme. Kristus, som er den Første og den Siste, er også skaperen av alle ting, og i den henseende er Han Sannhetens Skaper. Det hebraiske ordet for «sannhet» ble dannet av tre hebraiske bokstaver. Den første bokstaven, etterfulgt av den trettende bokstaven, etterfulgt av den siste bokstaven i det hebraiske alfabetet, settes sammen for å danne det hebraiske ordet for «sannhet».

Begge periodene på tre og et halvt år har Kristus som den første og den siste, for Kristus er ved begynnelsen av den første perioden ved sin dåp, slik Han også er ved avslutningen ved sin død i den første perioden. Og Kristus er ved sin død ved begynnelsen av den andre perioden, og Han står ved Guds høyre hånd ved avslutningen av den andre perioden. Tallet tretten er symbolet på opprør, og i begge perioder, enten evangeliet ble forkynt personlig av Kristus, eller i den andre perioden av Hans disipler, gjorde de kverulerende jødene opprør mot evangeliets budskap.

Begge perioder har samme varighet, bærer Alfa og Omegas kjennetegn og identifiserer det samme evangeliebudskap. Disse to periodene skal føres sammen «linje på linje». Metodikken «linje på linje» er den sene regns prøvende metodikk. Den er de siste dagers metodikk, og de sannheter som i de siste dager identifiseres og stadfestes ved denne metodikken, er det som lutrer eller renser Levis sønner under beseglingen av de hundre og førtifire tusen.

Hvem skal han lære kunnskap, og hvem skal han få til å forstå læren? Dem som er avvent fra melken, og tatt fra brystene. For bud må komme på bud, bud på bud; regel på regel, regel på regel; her litt, og der litt. For med stammende lepper og med et annet tungemål skal han tale til dette folket. Til dem sa han: Dette er hvilen, la den trette få hvile; og dette er vederkvegelsen. Men de ville ikke høre. Derfor ble Herrens ord for dem bud på bud, bud på bud; regel på regel, regel på regel; her litt, og der litt, for at de skulle gå og falle bakover og bli knust og bli fanget i snaren og tatt til fange. Jesaja 28:9–13.

Det neste verset i Jesaja henvender seg til de spottere som hersker over Jerusalems folk. For disse spotterne er «hvilen og forfriskningen» (det sene regn), som de nektet å «høre», det som får dem til å «gå, og falle baklengs, og bli knust, og bli fanget i snaren, og bli grepet». Denne prøven ble framstilt for dem ved en annen tunge, for Elia, Johannes døperen og William Miller var ikke opplært i de teologiske skolene i sine respektive historiske perioder. Budskapet om det sene regn,

som prøver laodikeisk adventisme, er det budskapet som frembringes ved anvendelsen av «linje på linje».

Når de første tre og et halvt årene av den uken da Kristus stadfestet pakten, legges over de andre tre og et halvt årene, finner vi profetisk lys som klargjør enhver tilsynelatende uoverensstemmelse som måtte oppstå i et granskende sinn. Uken var den tid da Paktens Budbærer skulle stadfeste pakten, og en bibelsk pakt må stadfestes med blod. Kristi dåp og korsfestelse og steiningen av Stefanus identifiserer alle blod. Begge linjene representerer paktsblodet, og disse linjene stadfester pakten.

Når dåpen og korsfestelsen føres sammen «bud på bud», er de det første veimerket, og korsfestelsen og Stefans steining er det siste veimerket. Når de føres sammen til én linje, finner vi korset og Mikael's oppreisning ved Stefans død som to vitner om at jødene beseglet sin forkastelse av evangeliet. Kristi død er også hans disippel Stefans død, hvilket er påsken når de to linjene sammenføres. Tre dager senere oppstår Kristus som førstegrødeofferet.

Men nå er Kristus oppstått fra de døde og er blitt førstegrøden av dem som er sovnet inn. 1 Korinterbrev 15,20.

Mellom påsken og de førstegrødes høytid på den tredje dag begynner de usyrede brøds høytid. Usyret brød «hever seg» ikke, og Kristus stod ikke opp på den andre dag; Han stod opp på den tredje dag. Kristus og Stefanus dør sammen i anvendelsen av «bud på bud», men Stefanus blir oppreist etter Kristus, for det finnes en orden i de førstefrukters oppstandelse.

Men hver i sin egen orden: Kristus som førstegrøden; deretter de som hører Kristus til ved hans komme. 1 Korinterbrev 15:22.

Vårhøytidene kan ikke skilles fra hverandre, for de står i direkte forbindelse med hverandre. I denne forstand representerer pinse den nært forestående søndagsloven, når det vil finne sted en gjentakelse av Den hellige ånds utgytelse, og den andre røsten i Åpenbaringen kapittel atten da vil kalle dem som for tiden ikke kjenner evangeliet, til å komme ut av Babylon. Ordet «Babylon» er bygget på ordet «Babel», som betyr forvirring, for det var ved Babels fall at Gud forvirret språkene, og det var ved pinse at Gud omgjør språkforvirringen for å bringe evangeliet til verden. Slik står pinse og søndagsloven på linje med hverandre.

På pinsefestens dag ble språkets gave gitt til disiplene, men deres budskap var da fremdeles begrenset til jødene. Når begge linjer føres sammen, inntreffer pinse i år 34, da Stefanus ble steinet og evangeliet da ble båret til dem som for tiden ikke kjenner evangeliet.

Stefan representerer dem som blir oppreist «ved Hans komme», men som har dødd med Ham. Førstegrødeofferet markerer Kristi oppstandelse på den tredje dag, og det markerer også begynnelsen på Ukenes høytid, som også er pinsehøytiden, og som minnes givelsen av De ti bud på Sinai.

22. oktober 1844 stemmer overens med korset, for blant andre beviser setter søster White disiplenes skuffelse etter korset i sammenheng med skuffelsen som fulgte etter 22. oktober 1844.

Både korset og 22. oktober 1844 er forbilder på den snart kommende søndagsloven. Pinsen er også et forbilde på den snart kommende søndagsloven, men pinsen kom femtito dager etter korset. Korset, som ble forbilledlig framstilt ved påsken, innleder en rekke høytider som minnes de gamle stier i det gamle Israel, fra natten da dødsengelen gikk forbi Egypt, og frem til lovgivningen. Selv om høytidene har sine egne særtrekk, er de uløselig knyttet til hverandre. Det er derfor korrekt å anvende de fulle femtito dagene fra påske til pinse som ett enkelt veimerke.

Av denne grunn er korset, Stefans død og pinsen alle forbilder på den snart kommende søndagsloven, når den fremadskridende fullbyrdende dom over det moderne Babylon begynner, idet den andre røsten i Åpenbaringen kapittel atten begynner å kalle Guds andre hjord ut av Babylon. Det er ved dette veimerket at den fullbyrdende dom over Jerusalem inntrådte, skjønt Gud i sin barmhjertighet utsatte den faktiske ødeleggelsen av templet og byen i nær førti år etter korset, til år 70. Det gamle Jerusalems ødeleggelse fremstiller begynnelsen på den fremadskridende fullbyrdende dom som begynner i De forente stater når «nasjonalt frafall etterfølges av nasjonal undergang».

Sannheten blir stadfestet på grunnlag av to vitners vitnesbyrd, og i de to linjene på tre og et halvt år hvor Kristus stadfestet pakten, finner vi to vitner om en død og oppstandelse som er knyttet til den historien som identifiserer den snart kommende søndagsloven. Denne søndagsloven blir i Åpenbaringen kapittel elleve identifisert som «den store jordskjelvets time». Denne «time» er direkte forbundet med to vitner som avla et vitnesbyrd i tre og et halvt år. Deres vitnesbyrd ender med deres død og oppstandelse.

Deres vitnesbyrd på tre og et halvt år, etterfulgt av deres død og oppstandelse, er blitt fremstilt ved både Jesu og Stefans død og oppstandelse; for «bud på bud» fremstilles Stefan som oppreist med Kristus. I førstegrødens høytid ble to hovedoffer frembåret.

Den ene var et lam uten lyte, og den andre et offer av bygg. Bygget representerte den kommende høst, og lammet representerte Kristus. Kristus ble oppreist på den tredje dag, og Stefanus representerte dem som følger etter, og bygget representerte den høst som skulle følge. De to vitnene i Åpenbaringen elleve vitnet i tre og et halvt år, hvorefter de så ble drept og deretter ble oppreist tre og en halv dag senere. Disse to vitnene var blitt forbilledlig framstilt ved Kristus, som var førstegrøden, for de representerer de hundre og førtifire tusen, som også er førstegrøde.

Og jeg så, og se, et Lam stod på Sions berg, og med ham hundre og førtifire tusen, som hadde hans Fars navn skrevet på sine panner. Og jeg hørte en røst fra himmelen, lik lyden av mange vann og lik lyden av sterk torden; og jeg hørte lyden av harpespillere som spilte på sine harper. Og de sang likesom en ny sang foran tronen og foran de fire livsvesener og de eldste; og ingen kunne lære den sangen uten de hundre og førtifire tusen, de som var gjenløst fra jorden. Dette er de som ikke har gjort seg urene med kvinner; for de er jomfruer. Dette er de som følger Lammet hvor det går. Disse er gjenløst fra menneskene som en førstegrøde for Gud og for Lammet. Og i deres munn ble det ikke funnet svik; for de er uten lyte for Guds trone. Åpenbaringen 14:1–5.

Byggofferet på de usyrede brøds høytid representerte avlingen som skulle følge, og Stefanus i året 34 fulgte etter Kristi død i året 31, skjønt de, «bud på bud», døde ved det samme veimerket. I relasjon til førstegrødeofringene var Kristus lammet som ble slaktet, og Stefanus var bygget. Ifølge Paulus er «Kristus» «førstegrøden av dem som er sovnet inn», og deretter «så de som hører Kristus til, ved hans komme». De hundre og førtifire tusen er førstegrøde, og de er dem «som følger Lammet hvor det enn går».

I den «time» da det «store jordskjelvet» i Åpenbaringen kapittel elleve finner sted, blir de to vitnene som har profetert i tre og et halvt år, bare for å bli drept og ligge i gatene i tre og en halv dag, oppreist. De er dem som er framstilt ved Stefanus, som profetisk ble oppreist med Jesus, men også etter Jesus. De blir derfor oppreist «tre og en halv dag» etter at de blir myrdet av dyret som steg opp fra avgrunnen. I den samme «time» som de blir oppreist, stiger de opp til himmelen som et banner. Prosessen for deres oppstandelse og himmelfart er nøye framstilt i Guds profetiske Ord, og den omfatter at de ble forbildet ved Stefanus' bokstavelige død, og dermed representerer en åndelig død som fullbyrdes over de to vitnene idet de blir forvandlet fra den tredje engels laodikeiske bevegelse til den tredje engels filadelfiske bevegelse.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«Én ting er sikker: De syvendedagsadventister som stiller seg under Satans banner, vil først oppgi sin tro på de advarsler og irettesettelser som er inneholdt i vitnesbyrdene fra Guds Ånd.
»

Kallet til større innvielse og helligere tjeneste blir gitt, og vil fortsatt bli gitt. Noen som nå gir uttrykk for Satans innskytelser, vil komme til besinnelse. Det finnes dem i viktige tillitsstillinger som ikke forstår sannheten for denne tid. Til dem må budskapet gis. Hvis de tar imot det, vil Kristus ta imot dem og gjøre dem til medarbeidere sammen med ham. Men dersom de nekter å høre budskapet, vil de stille seg under Mørkets fyrstes svarte banner.

«Jeg er pålagt å si at den dyrebare sannhet for denne tid åpnes mer og mer klart for menneskesinnene. I en særlig forstand skal menn og kvinner ete Kristi kjød og drikke hans blod. Det vil finne sted en utvikling av forståelsen, for sannheten er i stand til stadig utvidelse. Sannhetens guddommelige opphavsmann vil tre inn i nærmere og stadig nærmere samfunn med dem som går videre for å kjenne ham. Når Guds folk tar imot hans ord som himmelens brød, vil de vite at hans fremgang er beredt som morgenrøden. De vil motta åndelig styrke, slik legemet mottar fysisk styrke når mat blir spist.»

«Vi forstår ikke engang halvveis Herrens plan med å føre Israels barn ut fra slaveriet i Egypt og lede dem gjennom ørkenen inn i Kanaan. »

«Når vi samler opp de guddommelige strålene som skinner fra evangeliet, skal vi få et klarere innsyn i den jødiske husholdning, og en dypere verdsettelse av dens viktige sannheter. Vår utforskning av sannheten er ennå ufullstendig. Vi har bare samlet noen få lysstråler. De som ikke daglig er studenter av Ordet, vil ikke løse den jødiske husholdnings problemer. De vil ikke forstå de sannheter som ble undervist gjennom tempeltjenesten. Guds verk blir hindret av en verdslig forståelse av hans store plan. Det fremtidige liv vil åpenbare betydningen av de

lovene som Kristus, innhyllet i skystøtten, gav til sitt folk.» Spalding and Magan, 305, 306.